

Shema Israel

Israels »trosbekendelse« fra 5. Mos 6,4 er kommet med i den nye autoriserede gudstjenesteordning for Den danske Folkekirke. Endda som læsestykke på Israelsmissionens kollektdag 10. søndag efter trinitatis. Det er Israelsmissionen naturligvis glad for. Glæden over, at der i det hele taget er kommet tekster fra Det Gamle Testamente med i den nye gudstjenesteordning, deler Israelsmissionen med mange andre.

Til 10. søndag efter trinitatis er læsestykket hentet fra 5. Mos 6,4-9. Efter den nye bibeloversættelse lyder det: »Hør, Israell! Herren vor Gud, Herren er én. Derfor skal du elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke. Disse ord, som jeg i dag befaler dig, skal ligge dig på sinde, og du skal gentage dem for dine sønner; du skal fremsige dem, både når du er hjemme, og når du er ude, når du går i seng, og når du står op. Du skal binde dem om din hånd som et tegn, de skal sidde på din pande som et mærke, og du skal skrive dem på dørstolperne i dit hjem og i dine porte.«

Shema Israel kaldes Israels »trosbekendelse« efter de to indledende ord (»Hør, Israell!«). Trosbekendelsen lægges sammen med et par andre skriftord i de to kapsler på de to bede-

Graffiti med Shema Israel ved Zion-porten i Jerusalem. Til venstre for den syvarmede lysestage er en Mezuzah, hvori der er lagt forskellige skriftord.

remme – de såkaldte Tefilim – hvoraf den ene bindes på venstre arm, den anden på panden. Ordene fra Shema Israel lægges også i den såkaldte Mezu-

za, som hænger på karmen ved indgangen til et hus. På den måde har man gjort forordningen fra Femte Mosebog konkret. kk-h

Anti-missionstraktater

Op gennem tiderne har kristne skrevet traktater. Ofte små skrivelser, hvor de gør omgivelserne opmærksomme på den kristne tro. Også i vor egen tid er der vidnesbyrd om, at mennesker er blevet standset ved at have læst en traktat. For nogle har det nemlig ført til, at de er begyndt at beskæftige sig med troen på en måde, de ikke tidligere har gjort. Og nogle er kommet til tro.

Også messianske jøder skriver traktater og deler dem ud. I New York er der fx hvert år et fremstød om sommeren, hvor der deles i tusindvis af traktater ud. Sådan er det også i andre byer med en stor jødisk befolkning. Disse fremstød fører undertiden til dybe samtaler om troen på Jesus som Messias.

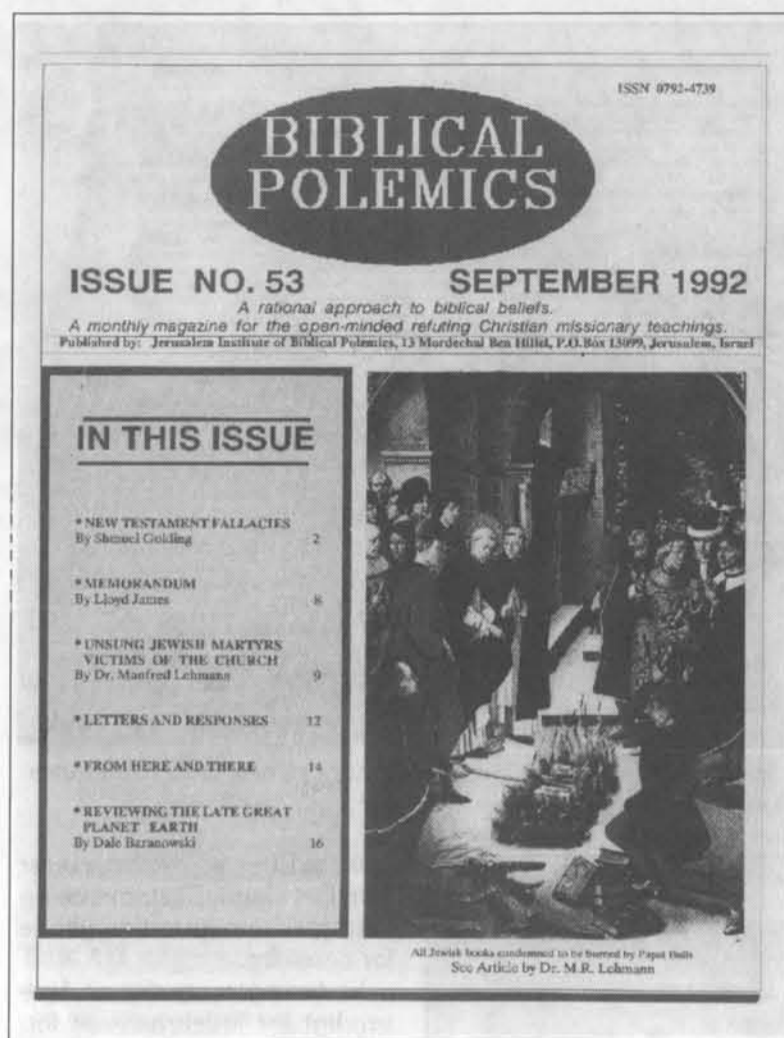
Men det er ikke kun messianske jøder og kristne, der skriver traktater om Jesus og indbyder til tro på ham. Der skrives også traktater om Jesus fra andet hold, hvor formålet er at gendrive de messianske jøders og kristnes opfattelse af, at Jesus har noget at sige jøder i dag.

Hvad skrives der da i sådanne mod-traktater fra antimissionens hold?

Jerusalem-Instituttet for Bibelsk Polemik

Foran mig har jeg et dusin brochurer og traktater skrevet på engelsk. De kommer fra *Jerusalem Institute of Biblical Polemics*. Center for refuting missionary teachings. Af Centrets navn fremgår klart, hvad dets formål er. Det vil gendrive »missionens lære«. I forbifarten kan noteres, at når ordet »mission« anvendes på hebraisk i dag, har det en meget negativ klang. At have forbindelse med »missionen« er at have forbindelse med nogle, der ikke vil jøderne det godt. »Missionen« gør det, som Hitler ikke formåede: tilintetgør jøder. Når man er fanget i »missionens net«, er man blevet en forræder.

Det meste af det materiale, jeg har på bordet, er skrevet af lederen af instituttet, Shmuel Golding. Han præsenteres som en tidligere »baptist-missionær, før han fandt ud af, at han var født som jøde og fandt tilbage til sin jødiske herkomst«. Hvad der kunne siges om den sag, lader jeg her ligge. Indtil nu er det nemlig ikke lykkedes at få Golding til at fortælle, for hvem han har arbejdet som kristen missionær, før han afsagde sig den kristne tro. Nogle sætter derfor spørgsmålstegn ved, om han i det hele taget har været missionær. Men lad nu det spørgsmål ligge.

Shmuel Golding's tidsskrift »Biblical Polemics«. Her en forside fra september 1992.

Instituttet udsender tidsskriftet *Biblical Polemics*. I nummer 54, fra november-december 1992, karakteriseres tidsskriftet med følgende ord: »En fornuftsmæssig holdning til Bibelen. Tidsskrift for en frindsigt gendrivelse af de kristne missionærers forkyndelse.«

Så langt så godt. Der er ikke stukket noget under stolen. Navnet på instituttet signalerer klart, hvad formålet med instituttet er. Det synes jeg om. Jeg kan nemlig ikke lide at få stukket noget i hånden, hvor det ikke klart fremgår, hvem afsenderen er.

Enhver med en fast overbevisning og tro har ret til at gendrive andre. Og ingen kan forhindre andre i at gå ind i polemik. Det er vist ikke muligt at definere, hvad der er sober »gendrivelse«, og hvad der er mindre sober »polemik«. I hvert fald kan man ikke lave en definition, der skal gælde »de andre«. Derimod kan man bruge andres dårlige traktater til at sige, at et sådant niveau vil man ikke bruge i sine egne. Idealet er, at man kan nikke genkendende til den beskrivelse, der gives i andre traktater af en selv. Et par eksempler fra Goldings traktater kan danne advarende eksempler på, hvad man ikke bør benytte sig af, når man indbyder til tro på Jesus. Hvad andre gør, når de gendriver troen på Jesus, bliver deres sag.

Instituttets opgave og deres modstandere

Instituttet tilbyder »sin ekspertise til at afhjælpe de problemer, der er forårsaget af missionærer, som søger at vinde jødiske sjæle«. Fordi Shmuel Golding selv har været en kristen missionær, »ved han derfor bedst, hvordan man involverer kristne missionærer og deres ofre i en debat og fører stimulerende dialoger med dem, hvori man høfligt og overbevisende gendriver deres lære.« Og: »Messianske jøder, der ikke kan modstå udfordringen, møder ofte op til disse samtaler, som ofte fører til opmuntrende resultater.« Med det i baghovedet kan samme brochure slutte med ordene: »Økonomiske bidrag til dette arbejde modtages med tak.« Men i det stykke adskiller Jerusalem-Instituttets anti-missionsbrochure sig jo ikke fra den kristne missions eller messianske jøders brochurer, hvor man også anmoder om gaver til at dække udgifterne! I 1983, et par år efter instituttet blev stiftet, fandtes følgende oplysning i et interview med Dvora Waysman, der blev udsendt gennem World Zionist Press Service (83/9/2/10-10): »Rabbi Golding hævder, at når det drejer sig om at vinde jøder tilbage fra missionærer-

DON'T ALLOW YOURSELF TO BE FOOLED

A Jewish-Christian is neither a Jew nor a Christian.

By paving over the irreconcilable differences between Judaism and Christianity, missionaries are able to convert those Jews who are reluctant to give up their faith and the faith of their ancestors.

YOU OWE IT TO YOURSELF AND TO YOUR DESCENDANTS TO RECOGNIZE THESE TACTICS FOR WHAT THEY ARE.

LAD DIG IKKE TAGE VED NÆSEN

En jødekristen er hverken jøde eller kristen.

Ved at sløre de uforenelige forskelle, som består mellem jødedom og kristendom, lykkes det missionærer at omvende de jøder, der kvier sig ved at opgive deres egen og deres forfædres tro.

DU SKYLDER DIG SELV OG DINE EFTERKOMMERE AT VÆRE VÅGEN OVER FOR DENNE TAKTIK OG HVAD DEN EGENTLIG GÅR UD PÅ.

Ovenstående er hentet fra en antimissionstraktat fra Sydafrika. Til højre gengives rubrikken i dansk oversættelse. Overalt, hvor der er en rimelig stor jødisk befolkning, er der jødiske grupper, der bekæmper den kristne mission gennem traktater. Det er der naturligvis intet galt i. Enhver har lov til at kæmpe for det, han har kært.

ne, lykkes det i 70% af tilfældene.«

Men lad nu en traktat fra *Jerusalem Institute of Biblical Pole-*

mics selv tale – uden at det hermed er fastslået, at seriøsitetsniveauet er så ringe for alt, hvad de laver på det institut.

DID THE DISCIPLES EAT JESUS FOR SUPPER?

Spiste disciplene Jesus?

Tag nu en traktat med titlen: Spiste disciplene Jesus til aftensmad? Umiddelbart lyder titlen måske ikke særlig smagfuld. Men den får en til at spidse øren. Og den er i hvert fald provokerende. Der kan sikkert findes eksempler på lignende provokerende titler på kristne traktater. Det overraskende er, at titlen rent faktisk er dækkende for indholdet! Shmuel Golding fremsætter nemlig den forklaring, at disciplene fjernede Jesu legeme fra graven og gjorde, hvad Jesus tidligere havde bedt dem om. »De spiste ham til aftensmad (nadver)«. Jeg må indrømme, at jeg ikke tidligere har hørt den forklaring på Jesu opstandelse. Jeg må også indrømme, at jeg ikke engang bliver forarget. Og den er så langt ude, at jeg ikke engang vil gendrive den. Men at gengive hovedtanken kan have en funktion. Nemlig som et advarende eksempel på, hvordan vi ikke bør formulere os,

når vi skriver om andre. Når man tænker på, hvor ofte anklagen for antisemitisme slynges i hovedet på den, der måtte driste sig til at mene, at Jesus har noget at sige jøder også i dag, tør jeg slet ikke tænke på, hvad der ville ske, hvis jeg sagde noget lignende om jøder og jødisk tro. Hvad siges der nemlig? At nadveren er kannibalisme!

Traktaten indledes på følgende måde:

»Hvis du skulle komme til at overvære, sådan som jeg har gjort det mange gange, en eukaristi, som Jøder for Jesus også kalder brødsbrydelse eller nadver eller Herrens måltid, så vil du nå til samme konklusion, som jeg gjorde, nemlig at disse mennesker, der giver sig ud for jøder, bedst kan beskrives som hedenske kannibaler.

De bedrager sig selv og prøver også at stikke andre blå i øjnene, når de kalder sig »fuldstændige jøder«. Jøder drikker

Anti-missionstraktater

ikke blod og spiser ikke kød af ikke-kosher dyr, for slet ikke at tale om kød af et menneske.

Jøder for Jesus fejrer imidlertid hver uge en ceremoni, hvori de spiser deres menneske-gud Jesus.

Det har de fået besked på at gøre af Jesus selv, der hvor han i Johannesevangeliet sagde: »Hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer« (Joh 6,53). På den tid da Jesus talte disse ord, hører vi, at mange af hans disciple forlod ham og nægtede at følge ham mere (Joh 6,66). Men de godtroende Jøder for Jesus har slugt denne lære med hud og hår – og alligevel påstår de, at de er jøder.

Under overskriften »At spise gudens kød er ikke noget nyt« forsøger Golding at vise, at Jesus-tro er kannibalisme. Først citerer han fra Johannesevangeliet 6,51-56 og forklarer den katolske tro på transsubstantiationen, altså den opfattelse, at nadverelementerne forvandles – en opfattelse, Luther og andre reformatorer i øvrigt vendte sig imod og forkastede. Derefter citeres fra et par af kirkefædrene og 1. Kor 10,16, hvorefter Golding skriver følgende i traktaten:

»Det er tydeligt, at Paulus betragtede de kristne som »lemmer på Kristi legeme, af hans kød og hans ben«, fordi de havde del i det ene brød, som blev anset for Kristi legeme.

Jøder for Jesus og andre messianske jøder tilslutter sig den protestantiske fortolkning, ifølge hvilken brødet og vinen, som de får del i i deres nadver-gudstjeneste, kun skal opfattes symbolsk som Kristi kød og blod. Men symbolikken er blot en pænere form, hvorunder man fejrer den samme kannibalistiske rite. Selvom brødet for dem forbliver brød, og vinen forbliver vin, er der ikke desto mindre tale om symboler for et menneskes kød og blod. Det siges, at Jesus har givet sit liv som soning for synd. Han befalede sine disciple at spise kød og blod, ikke brød og vin, så selvom Jøder for Jesus ikke er lige så blodtørstige som deres katolske brødre, så praktiserer de ikke desto mindre symbolsk et hedensk ritual.

Lad disse vildledte Jøder for Jesus lære af de jøder, som et kort øjeblik var velvilligt indstillet over for Jesus i hans levetid. De troede også, at han var den længe ventede Messias, men da Jesus begyndte at lære sådanne hedenske idéer som kannibalisme, vendte de sig fra ham i væmmelse (Joh 6,66). Da Jesus ikke oprettede en messiansk tidsalder i sin egen leve-

Jøder for Jesus uddeler traktater i Jerusalem. En ortodoks jøde synes at give sin mening til kende.

tid, vendte mange af de tilbageværende jøder, der var kommet til tro, tilbage til den jødiske fold. I dag, 2000 år senere, er en hedensk gjort kristendom den eneste frugt af Jesu lære. Som den vise Gamaliel sagde: »Hvis dette er menneskers vilje eller værk, falder det fra hinanden, men er det fra Gud, kan I ikke fælde dem; kom ikke til at stå som mennesker, der kæmper mod Gud« (ApG 5,38-39).

Gud ske tak er der ikke noget, der hedder Israels Kirke, men blot nogle få uvidende, følelsesmæssigt ustabile jøder, som er blevet vildledt af kristne missionærer til at tro, at Jesus opfyldte de hebraiske skrifter. Den messianske bevægelse, der begyndte i Israel for 2000 år siden, uddøde med ødelæggelsen af Jerusalem og blev derefter erstattet af den kristne Kirke, og således blev Jesus-bevægelsen ikke til noget, hvilket bekræftede, at den ikke var andet end menneskers værk.

Kristne missionærer kommer ofte ind på spørgsmålet om den tomme grav og håber dermed, at Jesu formodede opstandelse kan overbevise en eller anden, så at vedkommende kommer til tro. Med fare for, at nogle vil opfatte det som en anstrengt spøg, vil jeg sige til dem, der spørger, hvad der ske-

Den kristne nadver har ubehagelige associationer i vort folks historie. Ofte er jøder blevet anklaget for at have »vanhelligt hostien«. »Hostien« er Kristi legeme på en tallerken, båret til sognebarnets hjem eller til kirken af præsten. Så virkeligt er dette symbol for de kristne, at de tror, at det indviede brød indeholder kød og blod, og derfor har de også

kunnet tro, at jøderne ved påsken kunne myrde et barn og komme dets blod i matzot (jødernes usyrede påskebrød). Mordanklagerne har været talrige, fordi de kristne troede på transsubstantiationen.

I dag deltager Jøder for Jesus fuldstændig skamløst og åbenlyst i den kristne nadver og hævder alligevel, at de er jøder.

WHO CHANGED GOD'S DIAPERS?

A refutation to the Virgin Birth Story and The Son of God Theory

En advarsel

En anden traktat har titlen »Hvem skiftede ble på Gud?« Undertitlen lyder: En gendrivelse af historien om jomfrufødslen og af teorien om Guds Søn«. Den indledes på følgende måde:

»For mange mennesker lyder overstående spørgsmål blasfemisk, men før de forarget smider denne traktat væk, bør de huske på, at millioner af kristne tror, at universets Gud engang var et spædbarn.

Jøder for Jesus og andre messianske jøder er blevet ført på afveje af kristne missionærer og har selv accepteret en gud, som ikke blot engang fik skiftet ble og diede en kvindes bryster, men også måtte lære lydighed og blev fristet som enhver anden jordisk dødelig.

Hvad angår selve indholdet, er denne traktat mere seriøs end den med, at disciplene spiste Jesu legeme. Men det indledende ordvalg og Goldings traktater som sådan kan allige-

vel give en lille fornemmelse af, hvad messianske jøder møder fra nogle af de med-jøder, der i dag ser det som deres opgave at bekæmpe den kristne mission og messianske jøder. Alene af den grund har de brug for vores forbøn og omsorg.

Når det er sagt, kan der ikke advares nok imod at lade Goldings ordvalg mod den kristne tro være dækkende for hele det jødiske folks holdning til dette spørgsmål. Her er der en stor vifte af forskellige synspunkter, der kommer til udtryk. Og for at slutte med en selvkritisk bemærkning: I den kristne kirkes opfattelse af jødedom og beskrivelse af den – og det gælder både jødedommen på Jesu tid og i vor egen tid – er der vist stadig en lang række forhold, som burde revideres.

Karikaturer, som den anden part ikke genkender sig selv i, tjener intet godt formål.

Kai Kjær-Hansen

Når man deler traktater ud, er der altid en spildprocent. En del krølles sammen. Her en person i Jerusalem, der kigger i en netop uddelt traktat.